

Sygn. akt VIII C 798/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 23 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.569,06 zł (osiem tysięcy pięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 297 zł (dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych) zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 798/20

UZASADNIENIE

W dniu 21 lipca 2020 roku powód T. B., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko (...)U. S.A. w W. (poprzednio (...) S.A. w W.) powództwo o zasądzenie kwoty 21.307,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 27 grudnia 2019 roku doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki D. o nr rej. (...), którego właścicielem jest S. T.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W związku ze zdarzeniem uszkodzony wynajął pojazd zastępczy, który użytkował od dnia 27 grudnia 2019 roku do dnia 6 maja 2020 roku. Jednocześnie uszkodzony przelał na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Z tytułu najmu pojazdu zastępczego powód wystawił fakturę VAT na kwotę 34.319,66 zł brutto. Pismem z dnia 13 maja 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikającej z w/w dokumentu księgowego. Decyzją z dnia 18 maja 2020 roku ubezpieczyciel wypłacił z tytułu najmu kwotę 13.010,94 zł. Przyznając przedmiotowe świadczenie pozwany zakwestionował stawkę dobową oraz okres najmu pojazdu. W ocenie powoda zasadna była stawka 211,38 zł netto za dobę pojazdu, nie zaś 129 zł netto, oraz 132-dniowy okres najmu, a nie 82-dniowy jak przyjął ubezpieczyciel. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że w uszkodzonym pojeździe została stwierdzona szkoda całkowita. W dniu 12 marca 2020 roku na adres email uszkodzowanego została przesłana przez firmę (...) oferta odkupienia wraku auta z datą ważności do dnia 1 kwietnia 2020 roku. Z uwagi na fakt, iż samochód był objęty umową leasingu S. T. został poproszony przez oferenta o przedstawienie stosownych dokumentów bankowych, co uczynił. Wówczas jednak kupiec poinformował uszkodzowanego, że z uwagi na problemy finansowe musi się wycofać z transakcji. Pełnomocnik podniósł również, że w dniu 27 grudnia 2019 roku powód zgłosił szkodę pozwanemu, poinformował o rozpoczęciu

najmu pojazdu przez poszkodowanego oraz poprosił o przesłanie danych podmiotu, który taki najem mógłby zorganizować. Pozwany odpowiedział na wiadomość dopiero w dniu 20 stycznia 2020 roku podając stawki najmu. Poproszony o wskazanie danych wypożyczalni, która za te stawki byłaby w stanie wynająć pojazd ubezpieczyciel nie uczynił tego.

(pozew k. 5-8)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że uznany przez pozwanego okres najmu obejmował czas od daty szkody do dnia poinformowania o szkodzie całkowitej (11 marca 2020 roku) plus 7 dni na zagospodarowanie nowego pojazdu. Wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu 16 marca 2020 roku. Poszkodowany został przy tym poinformowany o możliwości bezpłatnego najmu pojazdu zastępczego od podmiotu współpracującego z pozwanym oraz o akceptowalnej stawce za najem na poziomie 129 zł netto. Pomimo przesłanych informacji, a także podstawienia innego auta zastępczego, poszkodowany zdecydował się kontynuować najem u powoda, czym zwiększył rozmiar szkody. Pełnomocnik podniósł ponadto, że pozwany w ramach obowiązujących przepisów prawa nie jest obowiązany do udzielenia poszkodowanemu pomocy w zbyciu auta, a zorganizowana przez pozwanego aukcja była wyłącznie przejawem dobrej woli z jego strony. W konsekwencji brak finalizacji sprzedaży z przyczyn niezależnych od pozwanego pozostaje poza zakresem jego odpowiedzialności. Pełnomocnik dodał, że ostatecznie poszkodowany odstąpił od sprzedaży pozostałości i naprawił pojazd.

(odpowiedź na pozew k. 37-40v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda uzupełniająco wskazał, iż pozwany nie udowodnił, że poszkodowanemu zostało podstawione auto zastępcze, a poszkodowany kwestionuje, aby takie zdarzenie miało miejsce. Pełnomocnik pozwanego oświadczył natomiast, że przedmiotem sporu nie jest rynkowość stawki powoda, a sama zasada skorzystania z możliwości najmu pojazdu zastępczego oferowanego przez ubezpieczyciela.

(pismo procesowe k. 80-83v., k. 113-114, k. 119-119v., protokół rozprawy k. 107-109, k. 128-129)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki D. o nr rej. (...), którego właścicielem jest S. T..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka S. T. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 marca 2021 roku, okoliczności bezsporne)

Uszkodzony pojazd poszkodowany zamierzał naprawiać w firmie (...), w której pół roku wcześniej go zakupił. Po wstawieniu auta do serwisu poszkodowanemu został zaproponowany pojazd zastępczy, na co wyraził on zgodę z zastrzeżeniem, iż miał być on co najmniej 6-osobowy (poszkodowany ma czwórkę dzieci). W dniu 27 grudnia 2019 roku powód podstawił samochód zastępczy w miejscu zamieszkania S. T..

Tego samego dnia mężczyźni zawarli umowę najmu pojazdu zastępczego marki O. (...) (segment K). Cena bazowa najmu wyniosła 160 zł brutto, natomiast cena końcowa 260 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej.

Ponadto powód zawarł z S. T. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego w stosunku do wszystkich

podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki D. o nr rej. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

(zeznania świadka S. T. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 marca 2021 roku, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 18, cennik k. 18v., umowa cesji wierzytelności k. 19v., oświadczenie k. 20, okoliczności bezsporne)

W wiadomości email z dnia 27 grudnia 2019 roku powód poinformował pozwanego o zaistnieniu zdarzenia przesyłając zgłoszenie szkody. Wskazał, że ma zamiar wynajmować pojazd zastępczy poszkodowanemu na cały czas likwidacji szkody i w związku z tym poprosił o przesyłanie informacji mających wpływ na ustalenie czasu i kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, że jeśli ubezpieczyciel ma zamiar zaproponować pojazd zastępczy to prosi o przesłanie takiej informacji wraz ze wskazaniem podmiotu, który ten najem zrealizuje oraz warunkami na jakich najem będzie realizowany (regulamin, ewentualne OWU).

Odpowiedzi na powyższe zapytanie pozwany udzielił dopiero w dniu 20 stycznia 2020 roku. W jej treści wyjaśnił, że auto zostanie dostarczone pod wskazany adres bez kosztów dodatkowych najpóźniej następnego dnia po zgłoszeniu takiej potrzeby, że najem nie wiąże się po stronie poszkodowanego z żadnymi kosztami, brak jest limitu km, że w przypadku wynajęcia pojazdu od innego podmiotu stawka za najem zostanie zweryfikowana do kwoty 129 zł netto.

Replikując na przesłane informacje, w wiadomości z dnia 21 stycznia 2020 roku powód zwrócił się do pozwanego o podanie, gdzie poszkodowany może wynająć na terenie Ł. pojazd za wskazane stawki oraz o przesłanie warunków wynajmu, na jakich wynajem miałby być realizowany przez ubezpieczyciela. Wiadomość ta pozostała bez odpowiedzi ze strony ubezpieczyciela.

W styczniu 2020 roku pracownik pozwanego dwukrotnie kontaktował się telefonicznie z S. T. w sprawie wynajmu pojazdu zastępczego. W obu przypadkach po powzięciu informacji, że poszkodowany wynajmuje już pojazd rozmowa była kończona, przy czym S. T. nie był pytany o warunki, na jakich wynajmuje pojazd od powoda.

(zeznania świadka S. T. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 marca 2021 roku, wydruk wiadomości email k. 23, k 27, k. 65v.-66, z akt szkody: d ruk zgłoszenia szkody)

W dniu 11 marca 2020 roku pozwany przesłał do serwisu (...) wyliczenie wartości szkody (różnicę pomiędzy wartością pojazdu przez i po zdarzeniu), a następnego dnia poinformował powoda, że szkoda ma całkowity charakter.

Decyzją z dnia 13 marca 2020 roku pozwany powiadomił S. T. o wypłacie odszkodowania z tytułu szkody całkowitej. Przyznana kwota podlegała wypłacie na rzecz (...), tj. podmiotu, który finansował leasing pojazdu, zgodnie z dyspozycją wypłaty przekazaną przez poszkodowanego w dniu 12 marca 2020 roku.

Tego samego dnia poszkodowany został poinformowany, że uszkodzony pojazd został wprowadzony na platformę internetową AUTOonline w celu wyceny rynkowej pozostałości po szkodzie całkowitej, w wyniku czego wartość pozostałości oszacowano na kwotę 24.000 zł brutto. Ofertę w tej wysokości złożyła firma (...), przy czym była ona ważna wyłącznie do dnia 1 kwietnia 2020 roku. Po otrzymaniu powyższej wiadomości S. T. prowadził z oferentem korespondencję na temat sprzedaży pozostałości, w której m.in. został poproszony o uregulowanie kwestii związanych z finansowaniem kredytu, co poszkodowany uczynił. Dokumenty potwierdzające spłatę kredytu S. T. otrzymał dopiero w dniu 6 kwietnia 2020 roku i wówczas ich fotokopie przesłał oferentowi. Z uwagi na przekroczenie daty ważności oferty, została ona wycofana. Po tym fakcie pozwany został poproszony o znalezienie nowego kupca na pozostałość pojazdu, czemu jednak w piśmie z dnia 5 maja 2010 roku odmówił.

(zeznania świadka S. T. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 marca 2021 roku, wydruk wiadomości email k. 33-33v., k. 34-35, k. 39-42, pismo k. 43-43v., z akta szkody: decyzja, dyspozycja wypłaty odszkodowania, korespondencja email)

Wynajmowany pojazd S. T. zdał w dniu 6 maja 2020 roku.

(dowód z przesłuchania świadka S. T. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 marca 2021 roku, umowa najmu pojazdu k. 18, okoliczność bezsporna)

W dniu 13 maja 2020 roku powód wystawił na S. T. fakturę VAT nr (...) na kwotę 34.319,66 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 132 dni. Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikającej z przedmiotowej faktury.

(wezwanie do zapłaty k. 17, faktura k. 19, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 18 maja 2020 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu świadczenia w wysokości 13.010,94 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W treści decyzji wyjaśnił, że zweryfikował okres najmu do 82 dni, na co składa się 75 dni od rozpoczęcia wynajmu (27 grudnia 2019 roku) do dnia przesłania wyceny szkody (11 marca 2020 roku) oraz dodatkowo 7 dni przeznaczonych na zagospodarowanie pojazdu. W zakresie stawki dobowej za najem wskazał, iż została ona zweryfikowana do kwoty 129 zł netto, za którą możliwy był wynajem pojazdu przez firmę zewnętrzną współpracującą z pozwanym.

(decyzja k. 21-21v., okoliczności bezsporne)

Ostatecznie S. T. podjął decyzję o naprawie przedmiotowego samochodu.

(zeznania świadka S. T. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 marca 2021 roku)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania S. T.. Depozycje świadka były logiczne i spójne, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda

wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 24 grudnia 2019 roku, w wyniku którego należący do S. T. samochód marki D. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego oraz rynkowego charakteru stawek powoda.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany zweryfikował do kwoty 129 zł netto oraz okres najmu zmniejszony przez ubezpieczyciela do 82 dni.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powód po zawarciu umowy najmu pojazdu zastępczego zwrócił się do pozwanego o podanie informacji, czy poszkodowany może wynająć pojazd od ubezpieczyciela, a jeśli tak, to gdzie i na jakich warunkach. Pozwany

miał zatem pełną świadomość, że S. T. zdecydował się wynająć samochód zastępczy u podmiotu trzeciego. Pomimo tej wiedzy pozwany aż do dnia 20 stycznia 2020 roku nie przedsięwziął żadnych działań, aby zweryfikować stawki powoda, czy też przedstawić poszkodowanemu za jego pośrednictwem lub bezpośrednio konkretnej oferty najmu pojazdu. Z kolei przesłane w w/w dacie informacje miały bardzo ogólnikowy charakter. Pozwany nie wskazał w szczególności wypożyczalni, z którą poszkodowany mógłby się skontaktować, ani konkretnych zasad, na jakich najem by się odbywał. Treść otrzymanej informacji w zasadzie umożliwiła tylko ustalenie poziomu, do którego pozwany zamierzał weryfikować stawkę najmu pojazdu w przypadku zawarcia umowy z podmiotem trzecim, przy czym uwypuklenia wymaga, że przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter (pozwany nie załączył umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni). W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. Co istotne, po uzyskaniu przedmiotowych informacji powód przesłał do pozwanego kolejne zapytanie prosząc o wskazanie, gdzie poszkodowany może wynająć na terenie Ł. pojazd za wskazane stawki oraz o przesłanie warunków, na jakich wynajem miałby być realizowany przez ubezpieczyciela. Wiadomość ta nie doczekała się jednak odpowiedzi ze strony pozwanego. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Powtórzyć należy, że pozwany poprzestał na przesłaniu ogólnikowej, szablonowej informacji o zasadach najmu pojazdu wraz z cennikiem, a następnie całkowicie zignorował przesłaną przez powoda wiadomość, która miała na celu ustalenie konkretnych warunków najmu i podmiotu, który by go zorganizował. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie S. T. został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki głównej, jak i opłat dodatkowych za zniesienie udziału własnego w szkodzie. Pozwany poprzestając na cząstkowej i ogólnikowej informacji odnośnie proponowanego najmu, a także ignorując wiadomość przesłaną przez powoda, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nieojojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru, wręcz przeciwnie przyznał, że charakter taki posiadają. Oczywiście jest także, że wymienione przez pozwanego stawki w wiadomości e-mail z dnia 20 stycznia 2020 roku nie stanowią wyznacznika stawek rynkowych. Wreszcie uwypuklenia wymaga, że pozwany nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że współpracująca z nim wypożyczalnia podjęła próbę podstawienia poszkodowanemu pojazdowi zastępczego. Zaoferowane przez pozwanego dowody (k. 64-64v.) świadczą wyłącznie o tym, że poprosił on firmę (...) o próbę podmiany pojazdu zastępczego, na którą to prośbę otrzymał odpowiedź „nie realizujemy. Klient poinformował nas o skorzystaniu z innej wypożyczalni”. Z odpowiedzi tej nic konkretnego jednak nie wynika, nie wiadomo w szczególności, czy pojazd fizycznie został podstawiony poszkodowanemu, jak przebiegała z nim rozmowa, w jaki sposób oferta została mu przedstawiona i jaką miała treść. S. T. zaprzeczył przy tym, aby ktokolwiek ze strony pozwanego przyjechał do niego z samochodem, który mógłby wynająć. Zwrócić należy także uwagę, że z dokumentów z akt szkody wynika, że pozwany prosił o zorganizowanie najmu wyłącznie w okresie 21-28 stycznia 2020 roku, który niespornie w zaistniałym stanie faktycznym był niewystarczający. Reasumując Sąd uznał, że S. T. był uprawniony do wynajęcia pojazdu za stawkę 260 zł brutto.

W ocenie Sądu skuteczne okazały się natomiast zarzuty pozwanego dotyczące uzasadnionego okresu najmu pojazdu. Przypomnienia wymaga, że poszkodowany wynajmował samochód do dnia 6 maja 2020 roku, co miało związek z informacją pozwanego z dnia 5 maja 2020 roku, że brak jest możliwości ponownego wystawienia pozostałości auta na aukcję. Jednocześnie już w dniu 11 marca 2020 roku pozwany przesłał stosowną informację o szkodzie całkowitej w pojeździe. Co istotne następnego dnia poszkodowany sporządził dyspozycję wypłaty, w której jako

podmiot uprawniony do otrzymania odszkodowania wskazał (...). Powyższe daje podstawę do wniosku, że S. T. nie czekając na wypłatę świadczenia mógł i powinien podjąć działania mające na celu nabycie innego pojazdu, skoro świadczenie to było wypłacane na rzecz banku. Jak wskazał SN w uchwale z dnia 22 listopada 2013 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), w przypadku szkody całkowitej „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego”. W ocenie Sądu przyjęty przez pozwanego 7-dniowy termin na zagospodarowanie nowego pojazdu uznać należy za wystarczający, zwłaszcza, że powód nie wykazał (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że S. T. potrzebował więcej czasu. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że wrak pojazdu został wystawiony na aukcję, działanie takie nie jest bowiem prawnym obowiązkiem ubezpieczyciela. Tym samym ustalona data ważności oferty i ostateczne nie dojście tej oferty do skutku są irrelevantne z punktu widzenia zasadności okresu najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Zaznaczenia wymaga, że pierwotnie kwota pozyskana z odkupu pozostałości także miała zostać przekazana na rzecz banku, przez to również z tej przyczyny S. T. nie powinien zwlekać z podjęciem działań zmierzających do nabycia nowego samochodu. Sam zaś fakt, że sprzedaż nie nastąpiła nie może obciążać pozwanego, ani też wpływać na uzasadniony okres najmu, skoro pozostałość pojazdu stanowi własność poszkodowanego i to jego rolą jest jej ewentualne zbycie. Co oczywiste nic nie stało na przeszkodzie, aby S. T. już w dniu 11 marca 2020 roku na własną rękę, niezależnie od postawy pozwanego, rozpoczął działania zmierzające do sprzedaży pozostałości. Wreszcie nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że S. T. ostatecznie naprawił pojazd i w dalszym ciągu go użytkuje. Skoro zaś jedynym świadczeniem wypłaconym przez pozwanego było to z dnia 13 marca 2020 roku, to poszkodowany musiał mieć pełną świadomość tego, że albo sprzedaje pozostałości, albo też decyduje się na naprawę, przy czym w obu tych przypadkach ewentualne rozliczenia dotyczyły wyłącznie poszkodowanego i banku, nie zaś poszkodowanego i pozwanego, który spełnił w całości swoje świadczenie. Na marginesie zaznaczenia wymaga, że nic nie stało na przeszkodzie, aby po otrzymaniu informacji o zakwalifikowaniu szkody, jako całkowitej, S. T. nawiązał kontakt z ubezpieczycielem celem ustalenia, czy w okresie oczekiwania na finalizację oferty może korzystać z auta zastępczego. Działanie takie jawiło się jako zasadne choćby z tej przyczyny, że w przeciwieństwie do likwidacji szkody z tytułu uszkodzenia pojazdu, roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu może dotyczyć wyłącznie okresu najmu, który w danych okolicznościach faktycznych można uznać za uzasadniony. Znamienne jest, że takiego kontaktu poszkodowany nie podjął także po tym, jak oferta aukcyjna została wycofana, skupiając się wyłącznie na kwestii ponownego wystawienia pozostałości na aukcję. Dlatego też Sąd podzielił stanowisko pozwanego, że najem był zasadny w okresie od 27 grudnia 2019 roku do dnia 18 marca 2020 roku, z tym zastrzeżeniem, że okres ten wynosi 83 dni, nie zaś 82 dni jak przyjął pozwany.

Reasumując Sąd uznał, iż należne powodowi świadczenie winno wynosić 21.580 zł brutto (83 x 260 zł). Na etapie likwidacji szkody pozwany wypłacił z tytułu najmu pojazdu zastępczego kwotę 13.010,94 zł, a więc do dopłaty pozostawała kwota 8.569,06 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.569,06 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 297 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść (całość kosztów procesu wyniosła 8.300 zł, a powód wygrał spór w 40%).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.